

Astăzi, Miercuri, 27 Noiembrie, 2024

Sf. Mare Mc. Iacob Persul; Sf. Cuv. Natanael și Pinufrie

Iacob 1

¹ Iacob, robul lui Dumnezeu și al Domnului Iisus Hristos, celor douăsprezece seminții care sunt în Diaspora¹, salutare!

² Toată bucuria să v'o puneți în seamă, fraților, când dați de² felurite ispite³,

³ știind că încercarea credinței voastre naște răbdarea;

⁴ dar răbdarea să-și aibă lucrare desăvârșită, pentru ca voi să fiți desăvârșiți și întregi, întru nimic știrbiți.

⁵ Și dacă cineva din voi e lipsit

¹ Prin Diaspora (Împrăștiere) se înțelege emigrația iudaică (vezi nota de la FA 2, 5). Iacob folosește termenul pentru ai desemna pe creștinii răspândiți în toată lumea, cei ce alcătuiesc Ierusalimul cel nou, adevăratul „Israel al lui Dumnezeu” (Ga 6, 16).

² Literal: când cădeți în. Verbul **peripipto** = a cădea (între tâlhari, Lc 10, 30) și a cădea întâmplător peste cineva, a da de ceva (de un dâmb de nisip, FA 27, 41), care te poate salva din primejdie. În contextul de față, sensul e bivalent.

³ Ispita nu e o cădere propriu-zisă, ci o încercare, o probă, un examen pe care poți să-l câștigi sau să-l pierzi.

de înțelepciune, s'o ceară de la Dumnezeu, Cel ce tuturor le-o dă cu simplitate și fără'nfruntare, și i se va da.

⁶ Să ceară însă cu credință, întru nimic îndoindu-se, pentru că cel ce se îndoiește e asemenea valului mării, mișcat de vânt și aruncat înapoi și încolo.

⁷ Omul acela să nu gândească el că va primi ceva de la Domnul:

⁸ om cu sufletu'n doi peri⁴, nestatornic în toate căile sale.

⁹ Fratele cel smerit să se bucure întru înălțarea sa,

¹⁰ și cel bogat întru smerenia sa, fiindcă el ca floarea ierbii va trece;

¹¹ că soarele a răsărit odată cu arșița și a uscat iarba, și floarea ei a căzut și frumusețea chipului ei a pierit; așa se va veșteji și bogatul în alergăturile sale.

¹² Fericit bărbatul care rabdă ispita; fiindcă la capătul încercării⁵ va primi cununa vieții, pe care

⁴ Literal: bărbat cu suflet dublu (duplicitar, din care niciodată nu știi ce să alegi; fără o poziție fermă și constantă).

⁵ Literal: odată devenit încercat.

Dumnezeu le-a făgăduit-o celor ce-L iubesc.

¹³ Nimeni, când este ispitit, să nu zică: De la Dumnezeu sunt ispitit!, pentru că Dumnezeu e la adăpost de ispita răului și El în Sine nu ispitește pe nimeni;

¹⁴ ci fiecare este ispitit de propria sa poftă atunci când e tras și mormit de ea.

¹⁵ Apoi pofta, zămisbind, naște păcat; iar păcatul, odată săvârșit, odrăsește moarte.

¹⁶ Nu vă înșelați, frații mei preaiubiți:

¹⁷ toată darea cea bună și tot darul desăvârșit de sus este, pogorându-se de la Părintele luminilor, la care nu există primenire⁶ sau umbră de schimbare⁷.

¹⁸ El întru libera Sa voință ne-a născut prin cuvântul adevărului⁸, pentru ca noi să fim un fel de pârgă⁹ a fapturilor Sale.

⁶ Serie de mișcări succesive ascendente (calitativ sau cantitativ) imposibile la Dumnezeu, Care e perfect.

⁷ = Revenire sau întoarcere la ceea ce a fost; trecere de la o stare la alta; variație.

⁸ = Prin Evanghelie.

⁹ Primele roade; din ele I se aduc ofrande lui Dumnezeu.

Marcu 10

¹¹ Și El le-a zis: „Oricine-și va lăsa femeia și va lua alta, săvârșește adulter cu ea.

¹² Iar femeia, de-și va lăsa bărbatul și se va mărita cu altul, adulter săvârșește”.

¹³ Și aduceau la El copii, ca să Se atingă de ei; dar ucenicii îi certau pe cei ce-i aduceau.

¹⁴ Iar Iisus, văzând, S'a supărat și le-a zis: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, că a unora ca aceștia este împărăția lui Dumnezeu.

¹⁵ Adevăr vă spun: Cel ce nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un copil, nu va intra în ea”.

¹⁶ Și luându-i în brațe, Și-a pus mâinile pe ei și i-a binecuvântat¹⁰.¹¹

¹⁰ Structura textului original sugerează două nuanțe: formula rostită (și prezumată) a binecuvântării este însoțită de gestul punerii mâinilor; Iisus nu-i binecuvintează pe toți copiii deodată, ci unul câte unul.

¹¹ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

Tâlcuire

Ce iubitor e Domnul cu copiii! Dar cine nu-i iubește pe copii? Cu cât trăiește omul mai mult, cu atât ajunge să-i îndrăgească mai tare pe copii. În ei se vede o proșpețime a vieții și o curăție a obiceiurilor pe care nu este cu putință să nu le iubești. Unora le trece prin cap, privindu-i pe copii, că păcatul strămoșesc nu există, că fiecare cade singur, atunci când crește și se întâlnește cu imboldurile potrivnice firii, pe care, i se pare lui, nu are cum să le biruiască. Fiecare cade singur, însă păcatul strămoșesc oricum există. Apostolul Pavel vede în noi legea păcatului, care se împotrivește legii minții. Această lege, la fel ca o sămânță, nu se vede la început, ci mai apoi se vedește și trage la păcat. Astfel, cei născuți din leproși nu-și vădesc boala până la o anumită vârstă, iar apoi aceasta se arată și începe să-i roadă la fel ca pe părinții lor. Dar unde a stat până atunci lepra? Înlăuntrul lor. Așijderea și păcatul strămoșesc: se ascunde până la o vreme, iar apoi iese la iveală și săvârșește lucrarea sa. Mediul din jur are mare însemnătate și pentru înăbușirea acestui

păcat, și pentru sporirea lui. De nu ar fi în jur elemente păcătoase, păcatul ascuns nu ar avea din ce să se hrănească și poate că s-ar usca de la sine; necazul nostru este însă că în jur sunt totdeauna multe lucruri care ajută creșterea lui. Mult păcat este și în societate; dar toate acestea nu ne fac neapărat păcătoși. Păcatul este întotdeauna lucrarea libertății: luptă-te și nu ai să cazi. Cade numai acela care nu vrea să se lupte. De ce nu vrem să ne luptăm? Aici nu este lege: vreau, pentru că vreau, și nu vreau, pentru că nu vreau; totul se întemeiază pe libertate; dincolo de ea nu poți trece.¹²

¹² Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.